

'Fabula'

zeefdruk 59 x 74cm

2008

Fabula

Het werk stelt een gemeenschap voor. Iedere figuur beweegt in zijn wereld, zijn manier van leven. Alle figuurtjes worden samengehouden door een warm genuanceerde oranje-gele achtergrond. Het is ook een plastisch element dat diepte geeft aan het geheel.

Deze grote kleurvlakken houden alle figuren samen. Het oranje-geel verwijst naar een geharmoniseerde samenleving.

De figuurtjes bewegen, hebben een pose aangenomen, de ene rechtstaand, andere gebogen, kruipen, enz. Om dit te bereiken is op een zeer plastische manier omgegaan met de techniek van zeefdruk. Het frêle, fragiele van de figuren verwijst naar onze eigen psyche.

Het enige hoofd (een pasfoto?) zonder gezicht verwijst naar de toeschouwer, die zichzelf herkent in deze wereld vol eigengeaarde individuen die toch harmoniseert tot één geheel.

Dit is een mogelijke lezing van dit kunstwerk.

Er zijn tal van opties die voor iedere toeschouwer anders ingevuld zullen worden, zoals het voor de hand liggende stripverhaal, het kan ook een sportgebeuren zijn, een betoging, een stoet, een feest, of dat wat ons allen te wachten staat op het eind: het afscheid.

Jan Karel Verbeke

ecce homo

zie de mens, een haarloze schaduw, hij heeft de steppe verlaten, het gras waar hij met schichtige dieren geborgen, verborgen was

naakt probeert hij zijn lichaam uit, het onwennig omhulsel: zal hij kruipen en ruiken dicht bij de bodem of loopt hij rechtop zijn blik gericht op het eindeloze, al wat mogelijk op hem wacht, de verleiding van het raadsel, de ren naar een einder die telkens verschuift

een houding heeft hij nodig een zintuig dat bij hem past hij kiest de ogen uit, het orgaan dat de hemel aftast en zoekt naar de woonplaats der goden

zo is hij geworden: een wezen onworteld, ontworsteld aan de aarde, een bewoner van de ruimte die moet wennen aan een huid, een beweging

de wereld ligt voor hem open en hij weifelt: tot waar mag hij gaan, elke stap kan hem breken, stuk slaan als een ei

zie je de mens, zijn spreidstand tussen heimwee en hoogmoed, zijn twijfel: er is de hunkering, er is de angst - zijn ogen tonen waar hij heen moet, zal hij blijven, zal hij reizen, welk vooruitzicht maakt hem het bangst?

Staf de Wilde